

**Universitat de Barcelona**

**Llengua Catalana per a l'Ensenyament**

**UN CONTE BEN DIFERENT:**

**TRENCADÍS DE CONTES A PONENT**

**Un conte per a alumnes de Cicle Superior de Primària**

**Professora:**

Glòria Bordons de Porrata-Dòria

**Alumnes:**

Andrea López

Clàudia López

Alba Maspoch

**Data d'entrega:**

1 de juny de 2015

## TRENCADÍS DE CONTES A PONENT

Hi havia una vegada, en un bosc molt llunyà, un príncep alt, fort i encisador. Els anys anaven passant i ell no trobava l'esposa que desitjava. Per això, els seus pares van decidir cridar totes les noies del regne, ja fossin altes, baixes, primes, grasses, arrugades, joves, casades, divorciades, vídues, amb fills, sense... La qüestió era emparellar-lo amb la noia més delicada de totes: l'única capaç de notar un pèsol sota vint matalassos. Durant molts dies van passar milers de noies per aquell llit tan alt, però totes dormien plàcidament.

Un dia va arribar una noia d'aparença molt fràgil i delicada. Era preciosa, tenia els ulls blaus i grans i uns cabells de fil d'or que quan es movien desprenien una olor tan dolça com les llaminadures. Amb els seus dits prim i llargs va cobrir-se amb els llençols i es va disposar a dormir. Tot i que li va costar agafar el son, la noia va dormir com un angelet.

El sol va sortir i es va tornar a pondre. La mare del príncep, que gairebé no recordava l'estança de la noia, va trucar la porta per despertar-la. La princesa es va quedar molt trista en saber el veredicte: no era prou delicada! Aleshores, la noia va marxar del castell amb el cap cot però sense mirar enrere, endinsada en la recerca del seu possible príncep blau en un castell estrany que veia a l'horitzó. Mentrestant, des de la finestra, el príncep desitjava amb totes les seves forces que ella es girés per poder veure per últim cop aquella bellesa que l'havia encisat.

La mare del príncep va anar a canviar el pèsol de sota el matalàs per un de nou, tal com feia sempre abans que els visités una nova aspirant a princesa. Però, la seva sorpresa va ser majúscula quan no va trobar-ne cap:

— Reno! On és el pèsol? El vaig posar jo mateixa!— cridà mentre apareixien d'entre els matalassos un parell de cuques—. Quin fàstic d'insectes! Petra, Hipòlit, mateu-los!

\*\*\*

A l'altra banda del bosc, va sortir d'una caseta humil una nena bufona que vestia una capa roja i carregava un cistell que havia de portar a la seva àvia. A mig camí va tenir gana i va pensar a menjar-se un dels pastissets que portava al cistell. Va retirar el drap i

es va trobar amb ingredients diferents: pèsols, una bosseta de sípia, una altra de musclos, una de cloïsses i un paquet d'arròs.

— Oh!— va dir la Caputxeta Vermella ben sorpresa—. On són els pastissets de la mare? Amb aquests ingredients podríem fer una bona paella!

La Caputxeta va seguir caminant fins que es va trobar amb un llop entremaliat. En un primer moment, la nena es va espantar però, de cop i volta, aquell llop d'aparença ferotge va posar-se dret i va mirar-la amb uns ulls tendres i brillants. En aquest moment, totes les seves pors van desaparèixer.

— Hola, bonica, cap a on vas?— va preguntar el llop.


— Vaig a casa l'àvia Maria Antònia, al mas Pellicer. Li he de dur aquest cistell.

— Mira, veus aquell caminet d'allà? També porta al mas i és molt més ràpid i curt.


Mentre la Caputxeta es va endinsar per aquell camí, suposadament més curt, el llop va anar pel camí que realment era més ràpid. La noia caminava alegre mentre els pèsols i les cuques queien de la cistella per un petit foradet.

El llop va arribar al mas i va picar a la porta (toc, toc, toc). Una àvia d'ulls enormes amagats rere unes ulleres de cul de got, d'orelles arrugades d'elefant i de boca d'hipopòtam va obrir la porta ben alegre. El llop va quedar sobtat en veure aquella àvia tan singular i no va poder estar-se'n de preguntar-li:


— Maria Antònia, quins ulls més grossos que tens...

— T'expli  riatura. Sóc una dona força cega i, per tant, necessito aquests binocles per veure ombres i contorns.

— Maria Antònia, quines orelles més grosses que tens...

— Ai,  riatura, si jo t'expliqués com m'ajuden... Amb aquests pavellons auditius escolto fins i tot les veus dels fantasmes quan em vénen a visitar.

— I... Maria Antònia, quina boca més grossa que tens...

— Evidentment, criatura! Com et penses que hi cabria la dentadura postissa ?

El llop, desconcertat, va començar a notar petites gotes de suor que li queien pel front. Va veure com els seus plans s'ensorraven. De sobte, va adonar-se que les gotetes de suor feien massa pressió sobre la seva pell: va adonar-se que eren cuques que queien del sostre. Aleshores, espantat, va fugir a quatre potes d'aquell indret insòlit.


Uns minuts més tard, la Caputxeta va arribar al mas i va picar a la porta (toc, toc, toc).

— Gràcies a Déu que has tornat, filleta meva. Has marxat massa de pressa! Que no em portes un cistellet amb menjar avui?

—  via! Et porto tots els ingredients per a fer una bona paella.

La Maria Antònia va inspeccionar cada ingredient i un cop els va haver vist tots, va exclamar:

— Què és una paella sense gambes? Que podries anar-ne a buscar a la platgeta del costat, reina?

— Oi tant que  via! Les millors gambes per a la millor cuinera!

— Criatura, no t'oblidis del cistell!

Així, la Caputxeta va sortir en direcció a la platja carregant el cistell foradat on encara quedaven alguns pèsols.

\*\*\*

Prop de la caseta de la Caputxeta hi havia dos germans voltant pel bosc que es deien Hänsel i Gretel. Hänsel, dies abans, havia escoltat com la seva madrastra explicava al seu pare: “Com que no tenim res per menjar, portarem els nens al bosc i els abandonarem, no sabran pas tornar”. I efectivament, tal com havia planejat, els va portar al bosc i va marxar d'amagat. Afortunadament, Hänsel havia estat tirant engrunes de pa per no perdre's pel bosc, però ara havien desaparegut i no sabien tornar a casa. Per sort, en va trobar una arrossegada per una cuca i va pensar: “Que estrany, pensava que les formigues s'haurien menjat el pa, no ho hagués dit mai de les cuques...”. I Gretel va dir:


— Mira aquell camí de pèsols, seguim-lo per veure a on ens porta!


Van pensar que seria un camí que algú havia fet per no perdre's i que, per tant, portaria a algun lloc on podrien demanar ajuda. Pel camí van trobar un mas, però per desgràcia no era de xocolata ni de lliminadures. Aleshores, van decidir seguir caminant perquè havien quedat encisats pel gran castell de sorra que hi veien al fons, tot i que sortia una olor de paella molt bona d'aquell mas.

\*\*\*

En arribar al castell de sorra, Hänsel i Gretel van trobar-se amb una noia rossa, delicada, molt dolça i maca, i també amb una nena amb una capa vermella. Tots quatre es van mirar buscant una resposta. Encuriosits, van decidir entrar al castell, on es van trobar un noi lligat de peus i mans amb una flauta entre el pit i els braços. La Caputxeta va dir:

— Jo he vist aquest noi als diaris! Que ets el flautista d'Hamelín?— El pobre flautista només podia emetre sons ofegats, ja que un núvol de sucre li tapava la boca.

En aquell moment, tots quatre van girar el cap enrere perquè van sentir passes. Eren el príncep que havia perdut la noia més delicada del regne, el llop que s'havia quedat amb ganes de menjar-se l'àvia i la bruixa que, impacientment, havia estat esperant  Hänsel i a Gretel a la casa de Xocolata.

De sobte va aparèixer la Reina Cuc  negra com una nit d'hivern, majestuosa i imponent. La seva presència va causar un silenci sepulcral.

— Aparteu-vos!— va dir mentre es treia la caputxa negra—. Benvinguts al castell de les Cuques d'Or de Ponent. Us parla la Reina Cuca, protectora i guardiana de totes les cuques del territori.

La Caputxeta va preguntar impetuosa:

— Oi que sí que és el Flautista d'Hamelín?

— Sí que ho és...— de cop, a la Reina Cuca li va envair un sentiment de nostàlgia i tristesa—. Des de temps enrere, les cuques hem estat apartades i ignorades per la societat. Ningú ens ha volgut mai, mai se'ns ha tingut en consideració... Però fa uns mesos, els habitants de Ponent van contactar amb el flautista per tal d'exterminar-nos. Aquest homenet ja ha hipnotitzat més de cinc mil cuques amb la seva música. Des de temps antics, les cuques realitzem una feina molt important: posseïm el control de tots

els contes i sempre hem procurat arreglar els conflictes per tal que els finals siguin feliços. Però avui hem dit prou! Prou! Hem manipulat alguns elements dels contes perquè us adoneu de la nostra presència. Nosaltres també som importants... i volem que ens tingueu en consideració.

Després d'uns minuts de silenci, la Reina Cuca va decidir donar una oportunitat al flautista i li va treure el núvol de la boca.


— Ho sento molt, deslliga'm si us plau— va dir el noi entristit.

La Reina va permetre que el deslliguessin. De cop, el flautista va saltar de la cadira, va agafar la seva flauta i va començar a tocar la melodia hipnotitzadora de cuques.

Tots els presents, commoguts per la història que els acabava d'explicar la Reina Cuca, i enfadats amb el flautista, van rebel·lar-se contra ell fins que van aconseguir trencar-li la flauta. Tot seguit, les cuques hipnotitzades van recuperar el sentit, ja que es va trencar l'encanteri. Amb tot això, el flautista va dir:

— Ho sento, jo ho feia pel meu poble... pels habitants de Ponent. Però en realitat jo no tinc cap motiu per fer-vos mal... A partir d'ara, aniré arreu de Ponent explicant aquesta història que quedarà en el record de tothom com un nou conte.

L'àvia, cansada d'esperar les gambes, va aparèixer de sobte i va dir:

— Vinga riatures, anem tots a dinar! Que la paella es refreda!

I amb aquesta paella ben gran, el conte ha arribat al seu final!